

Verbondskinderen

Liturgiesuggesties:

Opwekking 462

Gezang 335: 1, 2 en 3

Rond doopbediening: Zingende Gezegend 229: 1 en 3; 2

Evang. Liedbundel 278

Evang. Liedbundel 471

Jesaja 55 (NBV)

Psalm 90: 1

Na verkondiging: Psalm 103: 5 en 7

Gezang 429: 1 en 3

Na zegen: Opwekking 602

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongelui,

Midden op de markt - tussen de mensen - daar staat hij:
de waterverkoper.

Met zijn tot de rand toe gevulde kruiken vol met sprankelend levend water uit de bron
even buiten de muren van de stad.

Hij verdient er zijn dagelijkse boterham mee, met het verkopen van water.

Heerlijk, verkwikkend water op zo'n gloeiend hete dag.

Dan ben je blij als je de stem van de waterverkoper hoort:

“Hierheen! Hier is water, voor ieder die dorst heeft!”

‘Water in overvloed!

Voor de prijs hoef je het niet laten!

Hier is water voor ieder die wil ... ‘

Zo staat de profeet Jesaja op de markt.

Midden tussen de mensen.

Midden in hun dagelijkse leven.

Hij staat daar namens God.

Jesaja is zijn profeet.

Hij is ... de mond van God.

In opdracht van zijn Zender moet hij een boodschap uit de hemel ... doorgeven aan
de mensen op de aarde.

Aan de mensen in Babel.

Want daar zitten ze ... een deel van het Joodse volk.

Een nietig overblijfsel van wat eens het roemrijke volk van Israël was.

Ver weg van het land dat de Here God aan Abraham en zijn nageslacht beloofd had.

In Babel.

In het centrum van het machtige Babylonische rijk.

Een koninkrijk met een indrukwekkende cultuur en godsdienst.

Opgravingen laten ons zien wat een bloeiende stad Babel moet zijn geweest.

Indrukwekkende poorten en prachtige gebouwen.

Tempels en paleizen.
Hangende tuinen en brede kanalen.
In vergelijking daarmee had dat kleine restje Israël niets te vertellen.
Een eigen tempel met een offerdienst ... nou je kon het vergeten: met de grond gelijk gemaakt.
Israël is als volk uitgerangeerd.
Aan de kant geschoven.
In de marge, in de kantlijn van die tijd.
Gods uitverkoren volk is ... in ballingschap.
Vergeten. Verlaten?

*

Nee, want in deze uitzichtloze situatie gaat God tot zijn volk spreken.
Door Jesaja, zijn profeet.
'Spreek, Jesaja, spreek tot mijn volk.
Breng de blijde, vreugdevolle boodschap.
Deze boodschap:
Maak je gereed om terug te keren naar het land dat Ik jullie heb beloofd.
Zet je koffers maar vast klaar en begin maar vast met in te pakken.
Want terwille van de HERE, jullie God en van de Heilige van Israël, zal Ik met jullie een eeuwig verbond sluiten!'

Dit is de boodschap van God voor de ballingen in Babel.
Een boodschap met een gouden rand.
Een evangelie vol troost en vol bemoediging!
Voor mensen van toen en mensen van nu!

* * *

Maar hoe ze daar - in Babel - op reageerden?
Een hele grote groep Joodse ballingen zei:
'Ach, de profeet kan ons nog meer vertellen.
Het lijkt er niet op dat de Babyloniërs ons zullen laten vertrekken. Nou, vergeet het maar!'
Zulke mensen lieten de profeet domweg praten.
Ze gingen gewoon over tot de orde van elke dag.

Er was ook een andere grote groep die zei:
'Ook al zou het wáár zijn wat de profeet zegt ...
Ook al zou het mogelijk worden om weer naar Kanaän, het beloofde land, terug te keren ... dan vóelen we daar nog niets voor.
De meesten van ons zijn hier geboren.
We hebben hier in Babel ons eigen bestaan opgebouwd.
We hebben hier ons huizen, onze akkers en ons handeltje.
We hebben er helemaal geen behoefte aan dat alles achter te moeten laten ...
We hebben er helemaal geen zin in om onze schepen achter ons te verbranden ...

We zien er niets in om weer een tocht door een barre woestijn te maken ... en dan in een land dat voor een groot deel verwoest is ... van de grond af aan opnieuw te moeten beginnen.

Nee, hier in Babel hebben wij ons brood en ons werk.

Hier willen we blijven.

Hier voelen we ons inmiddels thuis.

We zijn tevreden met wat we hier en nú hebben!’

*

Op een heel verrassende manier, lieve mensen, probeert de Here God juist déze mensen te bereiken.

In datgene dat hen aan Babel bindt:

in hun bestaan en in hun handel, in hun brood en in hun werk.

“Hierheen! Hier is water, voor ieder die dorst heeft.

Kom, ook al heb je geen geld.

Koop hier je voedsel en eet.

Kom, koop voedsel zonder geld,

koop wijn en melk zonder betaling.”

In de Joodse wijk van Babel loopt Jesaja, de profeet van God, op de markt.

Brood, groente, meubels, kruiken met wijn en nog veel meer staat er uitgestald.

De handelaren prijzen hun koopwaar luidruchtig aan.

Tussen de winkelende mensen lopen de waterverkopers.

Met niet minder luidruchtigheid proberen zij hun water aan de man en de vrouw te brengen.

Jesaja mengt zich er tussen en hij roept:

‘Water te koop!

Wie heeft er dorst.

Heerlijk koel water te koop.

Helemaal voor niets!’

Even later komt hij langs een wijnhandelaar met zijn kruiken.

Mensen proeven en keuren zijn wijnen.

Dan roept Jesaja: ‘Bij mij moet je wezen!

Prima wijn.

Goedkoper kan het niet.

Bij mij ... gratis wijn!’

En even verderop staat een bakker.

Er staan mensen die brood van hem willen kopen.

De bakker weegt het zilver af waarmee ze betalen.

Dan roept Jesaja opnieuw:

‘Koop bij mij!

Waarom zouden jullie je zuurverdiende geld uitgeven voor wat geen brood is en wat je niet verzadigen kan?

Kom toch bij mij.

Ik heb pas echt goed brood.

En het is te geef: het kost je geen shekkel!’

Zoals eeuwen later de Here Jezus Christus, in Laodicea als een marktkoopman, een marskramer, aan de deuren klopt (Openb. 3: 17,18), zo komt hier - in Jesaja, de profeet - de Here God als een marktkoopman en een waterverkoper naar de mensen van zijn volk in Babel toe.

Waarom doet Hij dat?

Waarom doet God zoveel moeite om de mensen van toen en van nu te bereiken?

Omdat, lieve mensen, Hij Zich aan hen ... verbonden heeft!

God heeft Zich aan mensen verbonden.

Voor eeuwig en voor altijd.

Elke keer als ik in de Bijbel het woord 'verbond' tegenkom krijg ik een warm gevoel van binnen.

'Verbond', dat wil zeggen dat er een God is die Zich aan ons leven verbonden heeft. En het opmerkelijke is dat Hij Zelf daartoe het initiatief heeft genomen.

Hij neemt daartoe ... het initiatief!

En Hij doet er van zijn kant ook alles aan ... om die relatie ook in stand te houden.

Die God is onze Schepper.

Hij heeft ons gemaakt, vormgegeven, in de schoot van onze moeder.

Hij is ook de God, die toen wij gedoopt werden, zijn hand op ons leven heeft gelegd.

'Jij hoort bij Mij!

Ik wil je God zijn.

Ik wil je als mijn eigen zoon, Ik wil je als mijn eigen dochter ... aannemen.

Je bent een parel in mijn hand.'

Geweldig, Harmen en Christianne, dat jullie zo'n God mogen hebben.

Dat de Schepper van de hemel en de aarde Zich aan jullie levens heeft verbonden.

En vanmorgen ... ook aan het leven van Myrthe.

Verbonden is ze ... met Hem!

Ze is een verbonds-kind!

De doop is daar het zichtbare bewijs van!

Dat kan haar nooit en te nimmer meer worden afgenomen!

Eens gedoopt ... altijd gedoopt.

Eens gedoopt ... altijd met God verbonden.

Maar waarom stelt de Here God toch zo'n belang in ons leven?

Waarom wil Hij Zich aan ons verbinden?

Als we het ons zelf ... nog niet eens bewust zijn?

Waarom wil Hij een eeuwigdurende relatie met ons aangaan?

Omdat God ... zo geweldig trots op ons is.

De mens is immers de kroon op alles wat Hij geschapen heeft.

Bijna goddelijk heeft Hij ons gemaakt.

We lijken zo ontzettend veel op Hem.

En daarom houdt Hij ook zoveel van ons.

Oneindig veel meer dan jullie ooit van Myrthe zullen kunnen houden.

Oneindig is Gods liefde voor haar, voor jullie, voor ons.
Zo groot, dat Hij daar - op een zeker moment - zelfs zijn eigen Zoon voor heeft over gehad.

Alles, maar dan ook alles wat er in zijn vermogen ligt, doet God er aan om het verbond met mensen 'goed' te houden.

En wat wij er dan - van onze kant - aan kunnen doen?
Gods liefde beantwoorden met wederliefde!
Want liefde moet vanzelfsprekend wel van twee kanten komen.

En dat was nu juist ... wat er met het volk Israël was mis gegaan.
Gods liefde was liefde van één kant geworden.
Het volk Israël was in de tijd van de rechters en de koningen steeds verder van God afgedwaald.
Israël was andere goden gaan lief krijgen.
Goden van hun tijd.
Goden, die alles te maken hadden met de natuur en de sterrenhemel: de Baäls en de Astartes.
Goden en godinnen van de vruchtbaarheid.
Zichtbare goden, tastbare goden.
Heel andere goden dan de God van het verbond.
Maar omdat je nu eenmaal niet twee heren en twee goden kunt dienen ...

Kun je je voorstellen hoe God Zich toen gevoeld moet hebben?
Teleurstelling, verdriet en pijn.
Had Hij dáárom zoveel zorg aan Israël besteed?
Hij had hén - de nakomelingen van Abraham, Isaäk en Jakob - dáárom uit het slavenhuis van Egypte bevrijd.
Hij had hen door de woestijn van het leven naar het beloofde land gebracht.
Hij had een verbond met hen gesloten en hen de regels van dat verbond op twee stenen panelen gegeven.
Hij had door Mozes en Aäron een tentheiligdomein laten maken waarin Hij onder het uitverkoren volk van Israël kon wonen.
Alles had God er van zijn kant aan gedaan om de relatie met Israël goed te houden.
Maar - na verloop van tijd - had Israël de Here God aan de kant geschoven.
Ze hadden Hem ingeruild voor andere goden.
Wat een pijn, wat een verdriet en wat een heftige reactie van zijn boosheid.
Het gevolg daarvan: in de tijd van Jesaja is het volk Israël onder de voet gelopen.
Er waren vreemde volken, vreemde legers gekomen.
En het eens zo trotse uitverkoren volk van God hadden ze voor een belangrijk deel als gevangenen meegevoerd naar Babel.
Het koningshuis van David was van de troon gestoten.
De tempel van Jeruzalem ligt in puin.
En God?
God heeft Zich teruggetrokken in de hemel.
En toch ...

*

God, lieve mensen, wat er ook mag gebeuren in een mensenleven ...
God geeft nooit op.

In Jesaja, zijn profeet, komt Hij opnieuw naar dat kleine restje Israël.

“Leen Mij je oor en kom bij Mij,
luister, en je zult leven.

Ik sluit met jullie een eeuwigdurend verbond,
als bevestiging van mijn liefde voor David.”

Telkens als mensen hun oor te luisteren leggen bij het Woord van God ...

Telkens als mensen weer intensief naar gaan luisteren naar de Bijbel ... gebeurt het wonder dat het leven aan alle kanten weer gaat opborrelen.

Je leven gaat weer bruisen en sprankelen als levend water uit een heldere bron.

Je beseft blij en verrast: ‘Dit is pas het echte leven!

Nu wordt onze honger en dorst pas echt gestild.

Dit zijn woorden van eeuwig leven, waarin God zelf - met al zijn beloften van vrede en heil - naar ons toekomt.’

Ach weet je ... onze tijd verschilt niet zo veel van de tijd van Jesaja.

Ook vandaag kunnen mensen zich maar wat druk maken om hun dagelijkse sores.

Hun eten en hun drinken, hun werk en hun pensioen, hun uiterlijk en hun gezondheid ... ze liggen er soms dag en nacht wakker van.

En natuurlijk moet je gezin te eten hebben.

En werk is belangrijk ... niet alleen voor je inkomen, maar ook voor je sociale contacten.

En dat je er leuk uit ziet en gezond en sportief leeft ... natuurlijk is dat mooi meegenomen.

Maar als je - zoals ikzelf ervaren heb - op een zeker moment ineens ‘stil’ wordt gezet ... vallen al die dagelijkse sores van je af.

Dan is elke dag er één om dankbaar van te genieten.

Met al die mensen waar je veel van houdt: je vrouw, je kinderen, je kleinkind ... met de Here God.

De mensen van toen zijn niet anders dan de mensen van nu.

Daarom is dat oude Woord van God vol met beloften ... ook vandaag nog steeds actueel.

“Ik sluit met jullie een eeuwigdurend verbond,
als bevestiging van mijn liefde voor David.

Hem heb ik aangesteld als vorst en heerser over de naties,
als getuige voor de volken.”

Waarom David hier wordt genoemd?

Met de Babylonische ballingschap is er ook een einde gekomen aan het koningshuis van David.

Tot de komst van de Here Jezus zal er in Jeruzalem nooit meer een nakomeling van David op de troon zitten.

En dat is een periode van meer dan vijf eeuwen lang.

Meer dan twaalf generaties.

Maar God vervult zijn beloften aan Israël en aan David in Hem: in zijn Zoon, de Here Jezus Christus.

Het Verbondskind bij uitstek.

Hij wordt - zoals al door de oude profeten was voorspeld - geboren in Bethlehem: in de stad van David.

Wijzen uit het Oosten - magiërs uit het verre Babel, het land waar Jesaja en zijn volksgenoten in ballingschap vertoeven - komen bij Hem op kraamvisite.

Zij brengen dit bijzondere Koningskind hun geschenken: goud, wierook en mirre.

En jaren later zal deze nakomeling van koning David op een ezeltje door één van de poorten van de stad Jeruzalem binnen rijden.

“Hosanna! Gezegend is Hij, die langverwachte Messiaanse Koning!”

Alle volken, stammen en naties zullen van alle kanten toestromen om te zien wat de Here God aan Israël heeft gedaan.

Want in Hem, in dit Verbondskind, geeft God de beloofde Bevrijder van Israël, de Redder van de wereld.

*

Zo houdt God zijn beloften.

Zijn beloften van een eeuwigdurend verbond.

Daar kun je van op aan.

Maar dan moeten jullie - zegt Jesaja - van jullie kant de HERE wel zoeken en Hem aanroepen terwijl Hij er is.

“Zoekt de HEER nu Hij Zich laat vinden, roep Hem aan terwijl Hij nabij is.”

Is God er dan ook wel eens niet?

Jazeker.

God is er ook wel eens niet.

Soms lijkt de hemel wel gesloten.

Soms trekt God Zich wel eens voor een bepaalde tijd terug.

Soms is God ons ook wel eens mijlenver voor.

“Mijn plannen zijn niet jullie plannen,

en jullie wegen zijn niet mijn wegen - spreekt de HEER.

Want zo hoog de hemel is boven de aarde, zo ver gaan mijn wegen jullie wegen te boven en mijn plannen jullie plannen.”

Daarom, zoek Hem nú.

Nu Hij er nog is.

Of je gedoopt bent of dat je niet gedoopt bent.

Luister naar zijn uitnodiging.

God heeft immers een plan met je leven.

Maak je klaar om met Hem op reis te gaan.

Want dan deel je in zijn heil en glipt het Leven je niet uit handen.

Gods liefde en zijn verbondstrouw vragen dus, lieve mensen, om een reactie, een respons van onze kant.

Omdat Hij ons in zijn liefde ... zijn hart schenkt, verwacht Hij dat wij ons hart aan Hem geven.

Daar mogen jullie, Harmen en Christianne, Myrthe in vóórgaan.

Daar mag je haar van vertellen.

Dat ze een kind van God is, verbonden met Hem, verbonden met de Here Jezus.

Een verbondskind, dus.

Geboren uit gelovige ouders.

En daarom ... een gedoopt kind.

Een kind van God die van haar houdt.

Die zijn beloften wáár maakt.

'Want mijn beloften kom Ik na', zegt de HERE.

'Wat Ik een keer gezegd heb, daar mag je Mij aan houden.

Daar kun je zeker van zijn!'

En als je nou niet gedoopt bent?

Ook dan mag je God aan zijn beloften houden.

Ergens anders in de Bijbel zegt God:

"Zoekt en je zult Mij vinden."

'En wie bij Mij aanklopt, zal worden opengedaan!'

Je zoekt nooit tevergeefs.

Je klopt nooit voor niets bij God aan de hemeldeur.

Ook het volk Israël heeft dat uiteindelijk mogen ervaren.

Aan de ballingschap is een einde gekomen.

Vol vreugde zijn ze uit Babel vertrokken.

In vrede zijn ze huiswaarts gekeerd.

Wie, lieve mensen, God op zijn Woord gelooft en op zijn beloften blijft vertrouwen zal mogen ervaren dat het soms weerbarstige leven ... verrassend verandert in een uitbundige tuin.

Zo eindigt Jesaja zijn uitnodiging vanmorgen.

Doornstruiken en distels - het gevolg van de zonde in het paradijs ... je kunt je er lelijk aan bezeren - kunnen door Gods ingrijpen veranderen in wuivende cipressen en altijd groene mirten.

Dit vaak zo onherbergzame bestaan van ons verandert soms verrassend in een oase van vrede en rust.

De naam van Myrthe wil haar en ons daar blijvend aan herinneren.

Aan Gods beloften van vrede, liefde, geluk en vruchtbaarheid.

Trouwens, Jezus, Gods Zoon - nakomeling van David - heeft het bewezen.

Ook Hij wist wat dorens waren.

Hij kreeg een kroon van dorens op zijn hoofd gedrukt.

Maar Hij heeft zijn lijden gedragen en uiteindelijk de dood overwonnen.

Gods verbond dat in Hem zichtbaar en tastbaar werd ... is met Hem dwars door de dood heengegaan.

Het is niet in het 'water' van de dood ondergegaan.

Het is immers een eeuwig verbond.

In dat verbond mogen wij delen.

Maarten Luther, de bekende Duitse kerkhervormer, geeft een prachtig voorbeeld uit de praktijk van zijn dagen.

'Als er regen op komst is', zei Luther, 'zet iedereen zijn regenton buiten.

Want drinkwater kun je alleen maar opvangen tijdens een regenbui.

Maar als je je ton pas buiten zet als de bui is overgetrokken ... ben je te laat!'

God, lieve mensen, wil niets liever dan ons laten delen in zijn stromen van zegen.

Maar dan moeten we - om met Luther te spreken - onze regenton wel buiten zetten en het Woord van God willen indrinken.

*

"Hierheen! Hier is water,
voor ieder die dorst heeft", zei de profeet.

Jezus pakt die woorden later op en zegt:

"Laat wie dorst heeft bij Mij komen en drinken!" (Joh. 7: 37)

Laten we dat dan ook doen:

Drinken uit de Bron van het Leven,

nu en voor eeuwig.

Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen!

Laten we samen bidden:

Trouwe Vader in de hemel,

Verbondskinderen mogen we zijn.

Verbonden aan U en aan de Here Jezus.

U zelf hebt daar het initiatief voor genomen:

een eeuwigdurend verbond.

Niets en niemand kan daar ooit tussen komen.

Van Uw kant hebt U er alles aan gedaan om het voor ons goed te maken.

Zelfs het leven van uw eigen Zoon, de Here Jezus Christus, hebt U daarvoor over gehad. Wij danken U daarvoor.

Vergeef ons dat wij zo vaak U vergeten.

Misschien hebben we U wel helemaal aan de kant van ons leven geschoven.

En toch blijft U ons opzoeken en ons uitnodigen om met U op reis te gaan.

Ga ons voor op weg naar uw grote Toekomst.

Wij danken U voor de Here Jezus, de Zoon van David.

In Hem hebt U uw beloften waar gemaakt.

Hij wil ook onze Redder, onze Bevrijder zijn.

Help ons om Hem te zoeken en Hem te volgen in zijn liefde voor U en voor de mensen.

Om zo te vinden waar het in dit leven werkelijk op aan komt.

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden, 15 januari 2006

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !